

Εδώ και καιρό νιώθω σαν να έχω χαθεί σ' έναν τεράστιο λαβύρινθο και κάθε φορά που νομίζω πως βρίσκω την έξοδο και κατευθύνομαι προς αυτή, αντί να απελευθερωθώ και να ξεφύγω, βρίσκομαι ξαφνικά χαμένη πιο βαθιά μέσα του, περιτριγυρισμένη από ψηλούς τοίχους που καταλήγουν μόνο σε αδιέξοδα.

Είναι φορές που επιμένω να ψάχνω και να παλεύω και να προσπαθώ, και εντυπωσιάζω τον εαυτό μου με τις δυνάμεις και τις αντοχές μου. Τις περισσότερες φορές αυτό κάνω. Σφίγγω τα δόντια, πεισμώνω και, παρόλο που τα πόδια μου τρέμουν απ'την κούραση, συνεχίζω τις προσπάθειες για να ξεφύγω.

Είναι, όμως, και κάποιες άλλες φορές -σαν και σήμερα- που αποθαρρύνομαι και απελπίζομαι και βαριέμαι να προσπαθήσω άλλο και τα παρατάω. Αυτές τις φορές επιλέγω την πιο σκοτεινή γωνιά του λαβύρινθου και σωριάζομαι στο έδαφος νιώθοντας όλες τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν. Παρακαλώ να μην με ψάξει κανείς, να μην αναρωτηθεί κανένας που χάθηκα.

Και μετά περιμένω... Περιμένω να περάσουν οι ώρες, οι μέρες και ελπίζω ότι σύντομα, όταν θα ακούσω τις φωνές των "έξω" να με φωνάζουν, θα θέλω να τρέξω κοντά τους και δεν θα θέλω να μείνω άλλο στα σκοτάδια μόνη μου. Και τότε θα ξαναβρώ τις δυνάμεις μου και θα ξαναρχίσω να παλεύω, θα ξαναρχίσω να ζω...

Αυτό περιμένω τις τελευταίες μέρες... να θέλω να ξαναβγώ έξω στο φως..

Έξοδος.....;;

Συντάχθηκε απο τον/την Ευσεβία Δογάνη

Τετάρτη, 03 Αύγουστος 2011 17:58 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 20 Σεπτέμβριος 2011 21:39

γράφει η Ευσεβία Δογανη